

**DVOJJAZYČNÁ
KNIHA
PRO
POKROČILÉ** ★ ★ ★

aneb **Jeeves** anglický **Saturnin**

Pelham Grenville Wodehouse

český překlad na protější straně
kontrolní otázky, jak jste porozuměli textu
okomentované gramatické jevy
slovníček s fonetickým přepisem

MP3 CD

povídky namluvené
rodilým mluvčím

 C PRESS

 @nglictina.com

Pelham Grenville Wodehouse

Jeeves

aneb anglický Saturnin

Computer Press, a. s.
Brno
2011

Jeeves

aneb anglický Saturnin

PELHAM GRENVILLE WODEHOUSE

Computer Press, a. s., 2011. Vydání první.

Jazykové úpravy: Michelle Smith

Překlad a jazykové pomůcky: Lucie Poslušná

Grafická úprava: Cyril Kozák

Technická spolupráce: Miroslav Šulc, Mikuláš Hrubeš

Audio: Diego de Alava

Komentář na zadní straně obálky: Anglictina.com, Ondřej Jirásek

Obálka: Martin Sodomka

Odpovědný redaktor: Ondřej Jirásek

Technický redaktor: Martin Vlach

Produkce: Petr Baláš

Computer Press, a. s.,

Holandská 3, 639 00 Brno

Objednávky knih:

<http://knihy.cpress.cz>

distribuce@cpress.cz

tel.: 800 555 513

ISBN 978-80-251-3092-6

Prodejní kód: KEJ266

Vydalo nakladatelství Computer Press, a. s., jako svou 3925. publikaci.

Předmluva

Když v loňské televizní anketě Kniha mého srdce zvítězil Jirotkův Saturnin, objevily se zprávy, že se Zdeněk Jirotko nechal inspirovat příběhy sluhy Jeevese, o kterém psal britský humorista Sir Pelhalm Grenville Wodehouse. Dokonce byl Jirotko osočen, že Saturnin je pouhý Jeevesův plagiát.

Sluha Jeeves je v Británii velmi oblíbený. P. G. Wodehouse (1881- 1975) o něm v průběhu let 1915 – 1974 napsal 35 povídek a 11 románů, z nichž některé byly zfilmovány, objevily se v rozhlasovém zpracování nebo jako muzikály a v televizním seriálu BBC Jeeves and Wooster, kde Jeevese hraje Steven Fry (čeští diváci si ho mohou pamatovat jako Melchetta ze sitcomu Černá zmije, kde hrál s Rowanem Atkinsonem) a jeho pána Bertieho Hugh Laurie, u nás známý především jako Dr. House. I naše televize kdysi zpracovala povídku, kterou najdete v našem výběru - Jeeves and the Unbidden Guest. Jeevese zde hrál Miloš Kopecký, Bertieho Vlastimil Brodský, Lady Malvernovou Marie Rosůlková a jejího syna Mottyho Václav Sloup. Jen zde Jeevese přejmenovali na Jamese.

P. G. Wodehouse byl velmi plodným autorem, který kromě jeevesovských i jiných příběhů psal divadelní hry a texty písní (v roce 1928 například spolupracoval s naším Rudolfem Frimlem na muzikálu Tři mušketýři).

Jistá podobnost Saturnina s Jeevesem zde určitě je - mladý, bohatý a poněkud floutkovský Bertie Wooster má stejně jako Jiří Oulický distingovaného sluha, který vyniká neobyčejným intelektem, neobvykle vysokou mírou vzdělanosti a nečekanými řešeními problémů svého pána. Teta Agatha může být srovnávaná s tetou Kateřinou, stejně jako Jiří do slečny Barbory se Bertie zamilovává do slečny Florence, ale i dalších slečen atd.

Stejně bychom ale mohli porovnávat například Romea a Julii s West Side Story, srovnávat dílo E. A. Poea s dílem Arbesovým a jiné. Chytrý sluha tahající svého pána z bryndy se objevuje ve spoustě děl, a byť Saturnin silně připomíná britský typ komorníka,

jsou jeho příběhy zasazené do českých reálií a psané skvělou a vtipnou češtinou, které není nikdy dost.

Ostatně, zda se jedná o plagiát, inspiraci či zcela jiné příběhy můžete posoudit i vy, ke kterým se nedostaly překlady Wodehouseových knih a nevládnete tak úplně anglickým jazykem, abyste si mohli přečíst originál. Zjednodušili jsme pro vás pět povídek se sluhou Jeevesem. První je ze sbírky Wodehouseových článků, básní a povídek (Wodehouse Miscellany Articles & Stories, 1916), další čtyři jsou z knihy My Man Jeeves (1919).

Jako vždy v knihách naší edice dvojjazyčných knih najdete i v této na každé dvojstraně anglickou verzi a český překlad. Po každém příběhu se zaměříme na nějaký zajímavý gramatický jev či slovní obrat, který se v příběhu objevil a který následně procvičíme, a naleznete zde i otázky na porozumění textu. Vzadu se pak nachází klíč ke cvičením a slovníček. Kniha je doplněna CD, na kterém je anglický text namluvený rodilým mluvčím.

Doufáme, že se vám příběhy budou líbit a že vás nejen pobaví, ale že vám i pomohou ke zdokonalení vaší angličtiny.

Angličtina.com

Jeeves Takes Charge

It is difficult to describe my relationship with Jeeves. He is my man, but lots of people think I'm too dependent on him. I say: Why not? The man is a genius and ever since I hired him I've stopped having to make my own decisions. That was about six years ago.

It all started when I returned to my uncle's place in Shroshire, Easeby. I was spending a week there, as I usually did in the summer; and I had to end my visit to come back to London to get a new valet because my previous one stole my silk socks. So when I asked the registry office in London for someone else, they sent me Jeeves.

I will always remember the morning he arrived. I had gone out for dinner with friends the night before and wasn't feeling very good. I was also trying to read a book Florence Craye had given me. I had met her at a house party in Easeby, and two days before I left we had got engaged. I was supposed to return the next week and I knew she was expecting me to have finished the book by then. Florence was a very intelligent girl, and she was trying to make me read something intellectual. I thought the book was very boring and difficult to read, especially after a long night of drinking.

I was trying to read the book when the doorbell rang. I opened the door and a tall man stood outside.

"I was sent by the agency, sir," he said. "They informed me that you need a valet."

I told him to come in. He walked in so quietly, like he was floating, and entered the kitchen. He began preparing something and so I returned to the couch to read my book.

A few minutes later he came in the living room with a drink.

"Please drink this, sir. It is my own little invention. Gentlemen have told me it is very helpful after a late evening."

Jeeves to bere do svých rukou

Je těžké popsat můj vztah k Jeevesovi. Je to můj sluha, ale spousta lidí si myslí, že jsem na něm příliš závislý. Já říkám: Proč ne? Ten člověk je genius a od té doby, co jsem ho zaměstnal, už nemusím dělat vlastní rozhodnutí. To se stalo asi před šesti lety.

Všechno to začalo, když jsem se vrátil ke svému strýci do Shroshpiru v Easeby. Trávil jsem tam týden, jako vždycky v létě, a musel jsem svou návštěvu ukončit a vrátit se do Londýna, kde jsem potřeboval najít nového komorníka, protože ten předchozí mi kradl hedvábné ponožky. Takže když jsem se zeptal v londýnské agentuře na někoho jiného, poslali mi Jeevese.

Vždycky si budu pamatovat to ráno, kdy dorazil. Předešlé noci jsem si vyrazil na večeři s přáteli a necítil jsem se příliš dobře. Také jsem se pokoušel číst knihu, kterou mi dala Florence Crayeová. Potkal jsem ji na večírku v Easeby a dva dny předtím, než jsem odjel, jsme se zasnoubili. Měl jsem se vrátit následujícího týdne a já věděl, že bude ode mě očekávat, že budu mít knihu do té doby přečtenou. Florence byla velmi inteligentní dívka a pokoušela se mě donutit, abych četl něco intelektuálního. Kniha mi připadala velmi nudná a těžká ke čtení, obzvláště po popíjení dlouho do noci.

Pokoušel jsem se knihu číst, když tu zazvonil zvonek u dveří. Otevřel jsem dveře a tam stál vysoký muž.

„Poslala mě agentura, pane,“ řekl. „Informovali mě, že potřebujete komorníka.“

Řekl jsem mu, ať jde dál. Vešel tak potichu, jako by se nadnášel, a vstoupil do kuchyně. Začal něco připravovat, a tak jsem se vrátil na pohovku, abych si četl.

O pár minut později vešel do obývacího pokoje s nápojem.

„Prosím, pane, vypijte tohle. Je to můj vlastní malý vynález. Pánové mi říkali, že to velmi pomáhá po probdělé noci.“

I drank it. For a moment I felt like I had swallowed a bomb that exploded in my throat. It was a terrible feeling. But then after that everything began to feel alright. The sun shone through the window, the birds were singing, and I knew there was hope.

“You’re hired!” I exclaimed.

“Thank you, sir. My name is Jeeves.”

“When can you start?”

“Immediately, sir.”

“Because I have to return to Easeby the day after tomorrow.”

“Very good, sir.” He looked up at the mantelpiece. “That is an excellent painting of Lady Florence Craye, sir. It has been two years since I have saw her. I used to work for Lord Worplesdon but I had to quit because I could not look at him dining in dress trousers, a flannel shirt, and a hunting coat.”

Lord Worplesdon was Florence’s father and was a little bit crazy. He also had the worst temper in the country.

I had known the family since I was a kid, and it was this man who had put the fear of death into me. I will never forget when he found me, at the age of fifteen, smoking one of his cigars in the stables. He chased me with a hunting whip for more than half a mile. I thought he was going to kill me. If there was a flaw in the pure joy of being engaged to Florence, it was the fact that she was very similar to her father, and one was never sure of when she might explode. She had a lovely profile, though.

“Lady Florence and I are engaged, Jeeves,” I said.

“Really, sir?”

His voice told me that he did not like Florence, but I didn’t care. I can have my own opinions. Florence was a dear girl, and, seen sideways, very pretty.

Vypil jsem to. Chvilí jsem se cítil, jako bych spolkl bombu, která mi explodovala v krku. Byl to příšerný pocit. Ale pak začalo být všechno v pořádku. Slunce svítilo oknem dovnitř, ptáci zpívali a já věděl, že existuje naděje.

„Jste přijatý!“ vykřikl jsem.

„Děkuji, pane. Jmenuji se Jeeves.“

„Kdy můžete začít?“

„Okamžitě, pane.“

„Protože já se musím pozítří vrátit do Easeby.“

„V pořádku, pane.“ Vzhlédl ke křivé římse. „To je výtečný portrét Lady Florence Crayeové, pane. Před dvěma lety jsem ji viděl. Dříve jsem pracoval pro Lorda Worplesdona, ale musel jsem odejít, protože jsem se nemohl dívat na to, jak večerí ve svých domácích kalhotách, flanelové košili a loveckém kabátu.“

Lord Worplesdon byl Florencin otec a byl trochu bláznivý. Také měl tu nejhorší národu v zemi.

Tu rodinu jsem znal už od dětství a toho muže jsem se k smrti bál. Nikdy nezapomenu na to, jak mě v patnácti letech načapal, jak ve stájích kouřím jeho doutník. Honil mě s loveckým bičem více než půl míle. Myslel jsem, že mě zabije. Jestli něco kazilo čistou radost z toho, že jsem zasnoubený s Florence, byl to fakt, že byla hodně podobná svému otci a jeden si nikdy nemohl být jistý, kdy může vybuchnout. Ale měla rozkošný profil.

„Lady Florence a já jsme zasnoubeni, Jeevesi,“ řekl jsem.

„Opravdu, pane?“

Jeho hlas mi řekl, že nemá Florence rád, ale to mi bylo jedno. Můžu mít svůj vlastní názor. Florence byla milá dívka a pro nezúčastněné oko velmi pěkná.

The door bell rang and Jeeves floated out and came back with a telegram. I opened it. It read:

*Return immediately. Extremely urgent. Catch first train.
Florence.*

“Strange!” I said.

“Sir?”

“Oh, nothing!”

In those days I didn’t know Jeeves and so I didn’t tell him my problems. Nowadays I tell him everything. I didn’t understand why Florence was demanding that I return to Easeby, even though she knew I was planning on coming back in two days.

“Jeeves, will you be able to come with me to Easeby in the afternoon?”

“Yes, sir. Which suit will you wear for the journey?”

“This one.”

I was wearing a very colourful suit that morning. I really liked it, but I knew that some people would have to get used to such a fashionable suit.

“Very good, sir.”

Again, his voice told me that he did not like what I was wearing, but did not want to say so. I was not ready to let the man boss me around and start telling me what to wear.

“Don’t you like this suit, Jeeves?” I said.

“Oh, yes, sir.”

“Well, why don’t you like it?”

“It is a very nice suit, sir.”

“Well, what’s wrong with it? Go on, tell me!”

Zazvonil zvonek u dveří a Jeeves odplul a vrátil se s telegramem. Otevřel jsem ho. Stálo tam:

*Okamžitě se vrať. Velmi urgentní. Přijed' prvním vlakem.
Florence.*

„Zvláštní!“ řekl jsem.

„Pane?“

„Ale nic!“

Tenkrát jsem Jeevese neznal a tak jsem mu o svých problémech nevyprávěl. Dnes mu říkám všechno. Nechápal jsem, proč Florence trvá na tom, abych se vrátil do Easeby, přestože ví, že jsem se chystal vrátit za dva dny.

„Jeevesi, budete moci se mnou jet odpoledne do Easeby?“

„Ano, pane. Jaký oblek si vezmete na cestu?“

„Tento.“

Toho rána jsem na sobě měl velmi pestrý oblek. Moc se mi líbil, ale věděl jsem, že někteří lidé by si museli na tak módní oblek zvykat.

„Dobře, pane.“

Zase v jeho hlasu zaznělo, že se mu nelíbí, co mám na sobě, ale nechtěl to říct. Nechystal jsem se dovolit sluhovi, aby mi poroučel a začal mi říkat, co mám nosit.

„Nelíbí se vám ten oblek, Jeevesi?“ řekl jsem.

„Ale ano, pane.“

„Nuže, proč se vám nelíbí?“

„Je to velmi hezký oblek, pane.“

„Tak, co je na něm špatného? No tak, povězte mi to!“

“Well, if I could make a suggestion, sir, just a simple brown or blue, with a--”

“Are you joking?!”

“Very good, sir.”

“How inappropriate!”

“Yes, sir.”

“All right, then.”

“Yes, sir.”

And then he went away to put away his things, and I started to read, again.

* * * * *

During the journey I wondered what could have possibly happened in Easeby. My uncle wouldn't have let anything happen in his house. He was just finishing a history of the family, which he had been working on for the past year, and spent most of his time in the library.

When I arrived at the house, Oakshott, the butler, told me that Florence was in her room, watching her maid pack. She was leaving with her friends for a few days. I waited in the smoking room as Oakshott went to tell her I had arrived. As she walked in the room, I saw anger in her eyes.

“Darling!” I said, and tried to hug her.

“Don't!”

“What's the matter?”

“Everything's the matter! Bertie, do you remember asking me, when you left, to get to know your uncle while you were away?”

“Yes.”

„Tedy, kdybych směl něco navrhnout, pane, jen jednoduchý hnědý nebo modrý s--“

„Děláte si legraci?!“

„V pořádku, pane.“

„Jak nemístné!“

„Ano, pane.“

„Pak tedy v pořádku.“

„Ano, pane.“

A odešel si odnést své věci a já si zase začal číst.

* * * * *

Cestou jsem přemýšlel, co se tak mohlo v Easeby stát. Můj strýc by nedovolil, aby se cokoli v jeho domě přihodilo. Zrovna dokončoval dějiny naší rodiny, na kterých pracoval celý předchozí rok a strávil většinu času v knihovně.

Když jsem přijel do domu, majordomus Oakshott mi řekl, že Florence je ve svém pokoji a dohlíží na služku, jak balí. Odjížděla se svými přáteli na pár dní pryč. Čekal jsem v kuřáckém pokoji, zatímco jí Oakshott šel říct, že jsem přijel. Když vešla do místnosti, uviděl jsem v jejích očích zlost.

„Drahoušku!“ řekl jsem a pokusil jsem se ji obejmout.

„Nech toho!“

„Co se děje?“

„Všechno! Bertie, vzpomínáš si, jak jsi mě při odjezdu požádal, abych se seznámila s tvým strýcem, zatímco budeš pryč?“

„Ano.“

I had asked this because at that time I was very dependent on my uncle, and I couldn't marry anyone without his approval. I didn't think he would have any objection to Florence, especially because he had known her father since they were at Oxford together. But I did not want to take any chances; so I told her to make friends with the old boy.

"You told me it would please him if I asked him to read me some of his history of the family."

"Wasn't he pleased?"

"He was very pleased. He finished writing it yesterday afternoon, and read most of it to me last night. I have never been so shocked in my life. The book is horrible!"

"Florence, the family wasn't that bad!"

"It is not a history of the family at all! Your uncle has written stories of his youth! He calls them 'Recollections of a Long Life'! If half of what he has written is true, your uncle's youth must have been appalling. As soon as he started reading he told me a story of how he and my father were thrown out of a music hall in 1887!"

"Why?"

"I won't tell you why."

It must have been something pretty bad. It took a lot to make them chuck people out of music halls in 1887.

"Your uncle explained that father had drunk a bottle and half of champagne before beginning the evening. The book is full of stories like that. There is a terrible one about Lord Emsworth."

"Lord Emsworth? Not the one we know? Not the one at Blandings?"

He is a very nice, quiet man who spends most of his days digging in his garden.

Požádal jsem ji o to, protože v té době jsem byl na strýci velmi závislý a nemohl bych si nikoho vzít bez jeho svolení. Nenapadlo mě, že by mohl proti Florence cokoliv namítat, obzvláště proto, že znal jejího otce od té doby, co byli spolu na Oxfordu. Ale nechtěl jsem nic ponechat náhodě, tak jsem ji řekl, aby se se starouškem spřátelila.

„Říkal jsi mi, že by ho potěšilo, kdybych ho poprosila, aby mi přečetl něco z dějin vaší rodiny.“

„Nepotěšilo ho to?“

„Měl velkou radost. Včera odpoledne to dopsal a večer mi většinu z toho přečetl. Nikdy v životě jsem nebyla tak šokovaná. Ta kniha je příšerná!“

„Florence, rodina nebyla tak špatná!“

„To vůbec nejsou dějiny rodiny! Tvůj strýc psal příběhy ze svého mládí! Nazývá to ‚Vzpomínky z dlouhého života‘. Jestli je z poloviny pravda to, co napsal, muselo být mládí tvého strýce otřesné. Hned, jak začal číst, vyprávěl mi příběh o tom, jak byli v roce 1887 s mým otcem vyhozeni z koncertní síně!“

„Proč?“

„Neřeknu ti proč.“

Muselo to být něco hodně zlého. V roce 1887 lidi z koncertních síní jen tak pro nic za nic nevyhazovali.

„Tvůj strýc vysvětloval, že otec toho večera ještě před začátkem vypil jeden a půl lahve šampaňského. Kniha je plná takových příběhů. Je tam jeden strašný o Lordu Emsworthovi.“

„Lord Emsworth? Ne ten, kterého známe? Ne ten z Blandings?“

Je to velmi milý, tichý muž, který tráví většinu svých dní okopáváním své zahrady.